

*...vadócba rózsát oltok,
hogy szebb legyen a föld!*
Mécs László

**ÜZENET: A Szlovákiai Magyar Iskolák és a Kárpátaljai Magyar Iskolák
Országos Tanévnyitó Ünnepe
Nagyszelmenc, 2017. szeptember 2.**

Az egy nyelvet beszélő, egy történelmi tudattal rendelkező, két országban élő nemzet rész országos közös tanévnyitója kivételes és történelmi a helyszín, a pillanat tekintetében.

Az üzenet a Verecke, Munkács, Dobóruszka, Széphalom, Vizsoly földrajzi sokszög történelmi térfogatából szól a Lorántffy, Rákóczi, Zrínyi Ilona, Károli Gáspár formátumú hősök szellemének kisugárzásában, akik Kölcsey és Kazinczy tollát is irányították.

Innen, általuk is szól az üzenet a 21. század magyarjainak Kárpát-medence szerte példaként az összetartozásra, az összefogásra, az egymásra találásra. S üzenetnek annyi elég is lenne, hogy visszatérve a felnevelő szülőföldre mindenki újragondolná a múlt, a jövőt érintő és meghatározó teendőit, melyek küldetéssel érnek fel, és értékteremtésre serkentenek.

A költő ars poeticáját a „*vadócba rózsát oltok,...*” lírai megfogalmazással határozza meg. Pedagógiai feladatnak is elsőrendű cselekedet a nemesítés, melynek vezérfonalát a példa ereje, az értékteremtő tettek, a hagyományok életben tartása, az anyanyelv tisztaságának, épségének megőrzése adja.

Márai Sándor a tanítók nemzetnevelést meghatározó eszméjét emeli meghatározó céllá.

„A tanítók szellemi szintje, világnézeti függetlensége, pedagógiai szándéka egyértelmű a nemzet jövőjével.” A nemzet kulturális szintje a műveltség erőforrása. A műveltség tudatos igénye feladat, a művelődésért való felelősség korparancs, melyet az idő jelöl ki a nemzetnevelők számára, melyhez makacs következetességgel tartani kell magunkat. A műveltség kitartás, lemondás, amiben benne van a felemelkedés igényének akarása. Ha tudjuk, mennyit érünk, a mérték értékévé nemesül. Egészséges önbecsülésünk szilárd talapzatán az értékteremtés és annak átörökítése a legfőbb kötelességünk.

Az iskola vértessen fel tudással, izmosítsa önbecsülést, szilárdítsa meg a nemzettudatot, olyan legyen, mint a védőoltás, hogy az ember teste és lelke emlékezzen rá minden helyzetben, hogy megtartsa tiszta szándékú emberi magasságában.

Ne feledjük: a nemzetnevelés mindannyiunk, az egy kultúrában élők nemes ügye: szülő, pedagógus, közösség, a feladatokat nem lehet kihatárítani, elosztani, mert az embernevelés mindannyiunk kivételes felelőssége.

A jövő érdekében történő közösségépítés a kollektív tudat részét kell alkossa globális világunkban.

Életünk minőségének függvénye, tudunk-e az emberiség megmaradását segítő kapcsolatokat teremteni, hogy itthon érezzük magunkat kék bolygónkon, Európában, ki-ki szűkebb hazájában egy történelmi tudat alapján, egy nyelvet beszélve, egy közösségben álmodva, a mindennapok érzései, gondolatai, nemes cselekedeti alapján, a jövő kihívásaiban gondolkodva. Az egymásra találás felszabadító élményében tervezzük a holnapot, építjük emberi hálózatainkat, melynek sűrűsége össze- és megtartja a hazát a magasban, így alkotó tetteink a nemzet megmaradását szolgálják.

Ádám Zita, SZMPSZ alelnök, Rimaszombat